

FORA TROPES DE L'ONU DEL LÍBAN!

nº 73 - setembre 2006 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals

No a l'enviament de tropes al Líban

Sindical pàg 4-6
La lluita a l'aeroport d'El Prat

Política pàg 7, 10-12
Llei d'estrangeria i "cayucos"
Especulació i vivenda
Euskadi

Internacional pàg 13 i 14
Eleccions a Brasil

66 aniversari assassinat de Trotsky pàg 15-16

Correo Internacional 122: Líban i Cuba

hipoteca **NARANJA**

Te exprimimos!

ING DIRECT

Kate's

she is always and never the same

Anorexian
a new fragrance for skeletal
Calvin Klein

CORPORACIÓN ANTIESTÉTICA

Nuestro equipo de profesionales consigue que odies tu cuerpo y desees ser otra persona.

- lavado de cerebro
- destrucción de autoestima
- odio hacia tu cuerpo
- moral por los suelos

LLÁMANOS! 9006669996669

AVISA!!

Este verano, sé prudente, queremos que vuelvas...

Gopi

...para seguir cobrándote.

Dirección General de Tráfico

Contrapublicitat (de Gopi i de www.malababa.org)

Tropes de l'ONU al Líban

El Govern Zapatero, un cop més -i ja en van tres- ha decidit enviar fins a 1100 soldats espanyols en "missions internacionals". Recordem, la primera a reforçar el frau electoral que havia de legitimar el Govern Karzai a l'Afganistan envaït i ocupat pels EUA; la segona per enviar Guàrdia Civil a Haití per ajudar a mantenir l'ordre i el govern dictat pels EUA després del cop imperialista que va fer fora del poder Aristide; ara la tercera per acabar la feina que l'exèrcit israelià va haver de deixar a mitges: eliminar la resistència de Hezbollah del Líban, després que l'ONU va deixar el temps necessari a Israel per a sembrar de destrucció i mort al Líban. Ara arriben les tropes sota comandament de França, l'antiga potència colonial. Tota una garantia!

Però l'esquerra d'IU i nacionalista (ERC, BNG, ...) vota per enviar soldats, més concretament a la "humanitària" Legión, després que altres militars els preparin el terreny. El PP també ha votat a favor, com podia no fer-ho si Bush és qui ho demanava! Tots junts, ERC, IU i PP, amb el Govern Zapatero. Els dos grans arguments del Govern:

1) "Ens ho demana el govern libanès". Però també aquest govern demanà que s'aturés la destrucció del país per l'exèrcit israelià i ningú va moure un dit, ni menys un soldat! El desplegament de l'ONU no neix de la demanda lliure libanesa sinó del xantatge israelià per retirar-se.

2) "Anem per la pau". Al contrari van per assegurar el flanc nord israelià, neutralitzant Hezbollah, mentre Israel té les mans lliures per continuar la guerra contra els palestins de Gaza i Cisjordània i mentre es prepara un eventual atac contra Iran. De tot això n'és còmplice l'ONU, com ho són el Govern espanyol i les forces que el donen suport.

Fora les tropes d'ocupació de l'ONU al Líban, Retirada immediata de les forces espanyoles. Visca la resistència palestina i libanesa.

L a immigració no s'atura

La política del Govern va deixant a un costat les bones paraules per a la immigració i com fan els seus homòlegs francesos endureix més i més el seu discurs. Com era obvi el flux d'immigració no s'atura per més que aixequin el mur als sis metres a Ceuta i Melilla, que reforcin la vigilància costanera... Amb això l'única cosa que aconseguen són més morts, o que les màfies puguin exigir més diners per a aquests viatges, però cap d'aquestes mesures aturarà el flux de centenars de milers de treballadors que veuen a la Península i la UE l'única possibilitat de sortir d'una condemna segura a la fam i la misèria.

Els sense papers tornen a ser milió i mig després de la que havia de ser la regularització modèlica del PSOE.

El problema està en la política imposada pel FMI i les multinacionals d'espòli, de genocidis al seu nom, de sostenir dictadures sagnants per a salvar els seus interessos... sense canviar aquesta situació no és possible trobar una solució. I el govern espanyol, com els de la majoria de la UE no fa sinó encoratjar aquesta política al servei de les seves multinacionals. No hi ha altra opció i triar: qualsevol mesura per a reprimir aquest moviment és necessàriament condemnar a la mort a milers de treballadors i les seves famílies.

Més de 500 morts aquest estiu i encara és hora que es convoquin mobilitzacions. Però també en matèria d'immigració l'esquerra sindical i parlamentària, i les organitzacions i moviments que controlen s'uneixen al Govern per a justificar la política restrictiva i amb ella adquireixen la seva part de responsabilitat part del drama que vivim.

Cal trencar aquest silenci còmplice, cal sortir al carrer per a dir: ja n'hi ha prou, No més morts!, fora Llei d'Estrangeria.

Qualsevol mesura per reprimir l'emigració és una condemna a mort per milers de treballadors i les seves famílies

El Govern Zapatero, un cop més -ja en van tres- ha decidit enviar soldats espanyols en una missió internacional (...) al Líban van a acabar la feina que Israel ha hagut de deixar a mitges

Un conflicte que és més del que sembla

“Des de que Brussel·les va liberalitzar el mercat aeri europeu, es produeixen constants abusos contra els treballadors i amb total impunitat, especialment en les línies de baix cost”. Aquest fragment de la carta d'un Comandant d'Iberia a La Vanguardia (6 de Juny) expressa la perspectiva que es van trobar els treballadors i treballadores de terra d'Iberia-Barcelona el 25 de juliol, després de rebre la notícia que la seva companyia havia perdut la concessió del handling (embarcament de passatgers, equipatges i càrrega) concedida per AENA, l'empresa pública que gestiona dels aeroports.

Primer acte: declaració d'intencions i vaga de pilots

El president d'Iberia va notificar a la junta d'accionistes “mesures

Barajas, reduint els vols des de Barcelona, i la creació d'una nova aerolínia de baix cost (low cost), que assumiria part de l'impacte de la mesura. Els partits catalans van veure en l'anunci un greuge relacionat amb les pressions centralistes del PP. La Generalitat es va reunir amb la companyia, i el govern, a través de la seva gestora AENA, va oferir a Iberia 2.8000 m2 de terreny per a hangars.

El sindicat corporatiu dels pilots, el SEPLA, va proposar una reducció salarial del personal tècnic en els vols de Barcelona (web del SEPLA) per evitar la creació de la low cost -que tenia 1000 candidats per 270 places de pilots “més barats” (Cinco Días, 29/06). El SEPLA va anunciar el juliol una setmana de vaga en defensa de l'ocupació i dels augments salarials dels pilots (IPC + 2% fins

ràpides, efectives i traumàtiques” per a “escometre una reducció dels costos de personal” d'un 30% del cost total (web Telecinco, 30/05). Tot seguit, durant la campanya de l'Estatut de Catalunya, la companyia anunciava a la premsa el seu replegament a l'aeroport de

als 65 anys). Dirigents de CCOO d'alt nivell es van reunir amb el president de la companyia. En un comunicat (web de FTC-CCOO, 23/06) consideraven “una bona decisió el pla de llançament de Catair -la low cost-, ja que demostra que Iberia segueix apostant per l'aeroport del

Pels passatgers

A l'aeroport de Barcelona, milers de persones van veure afectats els seus plans per la vaga d'Iberia. Milers de maletes van quedar amuntegades, moltes es van perdre, els vols es van cancel·lar, algunes companyies de baix cost es van negar a retornar l'import dels bitllets, plans llargament esperats es van esfumar en un moment... Els mitjans de comunicació, en una covarda exhibició de falta de rigor professional, van mostrar centenars de viatgers i viatgeres desolats, presentant-los com les víctimes innocents de l'acció “emboïgada i salvatge” d'uns treballadors que fins fa poc havien estat exemplars, en el que molts qualificaven d'aeroport model.

Aquests mitjans, així com les declaracions de culpabilitat i disculpa dels dirigents sindicals que hi tenen accés, estaven complint un doble paper:

- preparar el terreny per l'aplicació de càstigs exemplars als vaguistes i

- amagar darrere de l'avalot als veritables responsables, asseguts còmodament en despatxos climatitzats: Iberia, amb la seva política de rapinya a costa no solament dels seus treballadors i treballadores, sinó també dels seus milions de clients, i el govern, mitjançant AENA, gestora dels aeroports i responsable del detonant de la crisi (la concessió del handling).

Els, Iberia, i AENA com a responsables, són els que han de pagar fins l'últim cèntim dels danys i perjudicis ocasionats, i no els treballadors i treballadores d'Iberia que es van veure atrapats, juntament amb els milers de viatgers, en un joc d'interessos que posa en perill la seva manutenció i la de les seves famílies, i abandonats a la seva sort per les seves direccions sindicals.

Prat", en clara divergència amb SEPLA sobre què suposa treballar a Iberia o fer-ho en una low cost.

Asseguraven que "el handling i el manteniment d'aeronaus de la nova companyia serà realitzat pel personal d'Iberia", per acabar afirmant que "el col·lectiu de terra, a través de la signatura del Conveni, va pactar els sacrificis necessaris per garantir el futur de l'empresa... exigim a la resta de col·lectius, tant pilots com tripulants, que negociïn acords que garanteixin el futur de tots i que realitzin els sacrificis que correspongui".

Durant la vaga de pilots, els dirigents d'UGT i CCOO van cridar la resta de la plantilla a mobilitzar-se en contra, considerant els pilots només com a privilegiats, i no com a treballadors enfrontats als plans de la companyia, fent així el joc a la patronal en comptes d'enfrontar-s'hi de forma unitària en defensa dels interessos comuns. El segon dia de vaga, el SEPLA va acceptar condicions similars a les que abans havia rebutjat i va desconvocar-la. Iberia va presentar aleshores a UGT i CCOO (EuropaPress, 14/07) un acord que reiterava el seu compromís d'estendre a tots els col·lectius una garantia d'ocupació fins el 2010.

Segon acte: l'adjudicació del handling

11 dies després (25/07), Iberia perdia la concessió del handling a Barcelona i altres aeroports, atorgada per AENA. UGT-Iberia va expressar el sentiment general: "no entenem com s'ha fet el repartiment havent-hi la mateixa licitació per Barcelona que per l'aeroport de Madrid", els perjudicats "són els 2.500 treballadors" que feien aquesta feina, "si ens la treuen, és plantilla que sobra"(EPr, 25/07). La companyia estava a punt per realitzar el seu projecte, desfent-se, després de certs ajustaments, d'uns 900 treballadors segons les estimacions menys pessimistes.

Durant dos dies, els responsables d'Iberia i AENA van desaparèixer. Els acords d'UGT i CCOO, sobre la base dels sacrificis dels treballadors, estaven clarament en dubte. I així, el 28, després d'una breu i tibant assemblea informativa, en la qual els sindicats majoritaris no van fer cap proposta convincent per lluitar per defensar els llocs de treball, els

treballadors i treballadores d'Iberia van recórrer els despatxos sense trobar a ningú i, finalment, van sortir a les pistes de l'aeroport de Barcelona a esperar, en va, les explicacions d'algun responsable que no va donar la cara.

Un nou acord, insuficient i sense garanties

Immediatament, els mitjans de comunicació van llançar una campanya de criminalització i linxament contra els treballadors, aprofitant per qüestionar el dret de vaga en els serveis públics. Mentre es treballava sota vigilància policial, i amb l'amenaça de denúncies milionàries i judicis per delictes greus, dirigents de CCOO i UGT van

demanar perdó públicament, justificant futures represàlies. En una nova reunió (3/08), Iberia, a canvi de pau social, es comprometia amb UGT i CCOO a operar el seu propi handling, gairebé el 70% de l'activitat que realitza, però no el d'Air Nostrum (franquiciada) i Clic Air (nou nom de la seva low cost), pendent fins el setembre, estimant conservar uns 1.200 treballadors. S'ampliava un any l'ERE en curs (jubilacions i baixes anticipades), i la subrogació dels treballadors de handling als nous concessionaris, segons reconeixia el secretari general d'UGT- Catalunya (EPr, 9/08), no s'assegurava a tots.

(passa a la pàgina següent)

Liberalització, sotacost i handling

El procés de liberalització aeronàutica es materialitza en el desmantellament per etapes de les grans companyies del sector (Iberia ha reduït la seva plantilla més del 2% des de 2003), en la proliferació d'empreses de serveis (operadors, adjudicatàries i franquícies) i en la creixent aflluència de companyies de baix cost (low cost) als aeroports espanyols. En aquestes empreses, el treball sol ser precari (temps parcial, jornades amb hores nocturnes i diürnes, eventual, sense plusos), amb salaris baixos, sense drets i sense representació sindical en molts casos.

Aquest panorama desperta l'interès d'empreses financeres i immobiliàries que volen obtenir un buit en els aeroports, augmentant l'espai de negoci en què tot val, i en el handling (tasques d'embarcament de passatgers, equipatges i càrrega) que mou a tot l'Estat uns 700 milions d'euros, prou per desvetllar la cobdícia d'acosneguir beneficis ràpids, i un lloc preferent en la cadena de negocis lligats al turisme i al moviment de persones i mercaderies.

Existeix un conveni del handling, signat el maig 2005 per UGT, CCOO i USO amb la patronal Associació d'Empreses de Serveis d'Assistència a Terra dels Aeroports (ASEATA). Aquest conveni estableix (Capítol XI) la subrogació obligatòria per canvi d'operador, per adequar-se a l'entorn "canviant i competitiu". Aquesta clàusula es troba denunciada pels sindicats minoritaris CISA i CTA a Espanya. L'empresa Globalia, una de les noves adjudicatàries del handling de Barcelona, ha denunciat el conveni a Brussel·les (seu de l'autoritat aeronàutica europea).

(ve de la pàgina anterior)

Algunes consideracions

Contra el que s'ha afirmat, el conflicte és fruit tant de la liberalització del sector segons les directrius de la Unió Europea -les mateixes contra les que lluiten els estibadors dels ports de tota Europa-, com del problema nacional que l'Estatut no resol i en el qual els treballadors són moneda de canvi de les pressions del PP i la dreta contra la reivindicació de les infraestructures. I també de la política del govern, que cedeix a aquestes pressions qualificant-ho de "qüestió interna d'una empresa privada", en el context de la vaga de pilots (EPr, 23/06), eludint així la seva responsabilitat, tant en el model de gestió dels aeroports, com mitjançant AENA, la seva gestora. Iberia, per la seva banda, va aprofitar la situació per llançar el seu pla i tirar més llenya al foc ("Voleu l'aeroport, doncs me'n vaig!"), semblava un missatge implícit, amb ecos del recent boicot al català).

I la reacció dels treballadors va ser producte de l'aïllament i la impotència en què els van deixar les direccions de CCOO i UGT, sense defensa possible davant d'una agressió patronal que feia temps que s'estava planejant i anunciant, i a la qual aquestes direccions no van voler plantar cara en cap moment, fomentant la divisió entre la plantilla, fent creure falses promeses i afavorint la precarització a la futura low cost.

Però la lluita continua estant plantejada perquè no es perdi un sol lloc de treball i perquè no hi hagi ni una sola sanció o represàlia per la vaga del juliol. I cal guanyar-la amb la màxima unitat, mobilitzant tots els treballadors i treballadores d'Iberia, inclosos els pilots -que van perdre la seva vaga- i en coordinació amb les lluites dels altres aeroports afectats.

Ni una sanció, ni un lloc de treball menys

Per un pla de lluita de tota la plantilla contra el pla de rapinya d'Iberia

Visca la lluita dels treballadors i treballadores d'Iberia

22.000 arribats en "cayuco". 500 morts

No hi ha cap solució sota el capitalisme

Segueix el devesall d'immigració a les costes de les Canàries. Cada dia, els cayucos i les pasteres porten centenars de subsaharians a les fronteres de l'Estat Espanyol. L'estimació d'arribada d'immigrants des del principi d'aquest any supera els 22.000, cinc vegades més que l'any passat. D'altra banda, les organitzacions humanitàries adverteixen que lrs morts en aquest mateix període són més de 500.

El govern i els partits oficialistes (també els de l'oposició), veuen en el fenomen de la immigració una "amença a la societat espanyola". Els socialistes catalans defensen que "els ciutadans autòctons no poden veure minvats els seus drets" per l'arribada massiva d'immigrants.

En realitat, l'arribada contínua d'immigrants és merament el resultat d'un sistema capitalista en què regna la llei d'explotació de la mà d'obra barata. Els empresaris estan molt satisfets de poder gaudir dels beneficis que els generen els "irregulars", és a dir, els treballadors semi-esclaus

que no tenen ni els drets més mínims. Però tampoc volen que al govern se li escapi el tema de les mans, ni que les institucions dediquin massa fons als immigrants com a "ajuda humanitària i social" -sense tenir en compte els ingressos que aquests immigrants generen.

El govern, els partits oficialistes, els sindicalistes burocràtics i fins i tot moltes ONGs, encara que de vegades caracteritzen la immigració massiva com un "drama humà", plantegen davant d'ella polítiques més restrictives, amb l'objectiu de frenar-la augmentant els controls. Fins i tot "l'esquerra",

per exemple Iniciativa per Catalunya, propugna l'enduriment del control fronterer i les polítiques d'acollida "realistes". Evidentment, el que entenen per "realistes" és aturar la immigració a les portes de l'Estat i deportar els "il-legals" que ja hi ha. Aquest és bàsicament el punt de vista dels que busquen el funcionament "sa" del sistema d'explotació.

Nosaltres, els socialistes revolucionaris, sostenim l'opinió contrària. Creiem que "ser realista" és adonar-se que serà impossible apaivagar les migracions massives cap als països més desenvolupats mentre imperi la dominació del capital que busca l'explotació de mà d'obra cada vegada més barata; mentre continuï el pillatge dels països semicolonials per part de l'imperialisme; mentre els éssers humans es vegin obligats a emigrar per trobar condicions mínimes per sobreviure. Per nosaltres tots els treballadors tenen el dret d'estar i treballar on els convingui. A més, els treballadors immigrants són els nostres germans de classe i formen part de l'exèrcit del proletariat davant de la burgesia.

Quina solució hi ha?

El govern i el sistema no tenen més remei que posar fre a la immigració aplicant polítiques de repressió: més control a les fronteres, caceres "d'il-legals" als carrers, internaments, expulsions i deportacions, l'actuació de governs lacais en els països de l'Àfrica, recerca de suport militar i policial de la Unió Europea... No obstant això, ja s'ha vist que aquestes mesures no aturen el devessall: ni tanques frontereres, ni controls cada vegada més sofisticats impedeixen l'arribada dels caiucos. En canvi, sí que incrementen les morts i el sofriment dels éssers humans. S'ha de parar aquesta política criminal!

L'única manera realista de respectar el dret de viure i treballar dels immigrants és eliminar les restriccions, que només serveixen per augmentar la misèria, la marginació i la mort dels immigrants. Atorgant-los un simple visat de recerca de feina des dels consulats, no només s'eliminarian gairebé totes les màfies que xuclen la sang dels immigrants, sinó que també es possibilitaria la seva estada digna a l'Estat espanyol. I aquest mateix dret cal concedir-lo al més d'un milió i mig de treballadors immigrants sense papers que ja són

Sobre el vot immigrant

El PSOE i IU-ICV han presentat al Parlament una proposta perquè els immigrants no comunitaris amb papers puguin participar a les eleccions municipals. La moció tirarà endavant perquè fins i tot el PP li dóna suport. Només Unió Democràtica i ERC han plantejat dubtes en el sentit de "preservar" al catalanitat. Ens preguntem: com es poden ignorar els centenars de milers de treballadors sense papers (a l'estat espanyol podrien 1,5 milions segons les últimes estimacions) als quals la llei d'estrangeria els nega tots els drets i les llibertats polítiques, socials i sindicals? La prioritat és que simbòlicament es deixi participar els immigrants en les eleccions menys importants i les més dependents del control caciquil o reconèixer als qui viuen en condicions de semiesclavatge drets tan bàsics com el de vaga, sindicalització, reunió i manifestació? La llei d'estrangeria deixa els sense papers com a carn de canó volgudament oculta i indefensa i contra ella exigim plens drets pels treballadors immigrants, sigui quina sigui la seva situació jurídica. Cap treballador sense drets! Fora la llei d'estrangeria.

aquí, facilitant-los permisos de recerca de feina.

Cal derogar la llei d'immigració vigent, que s'ha convertit en l'última dècada en un sac apedaçat que no té cap més utilitat que marginar i reprimir els immigrants. Cada treballador, immigrant o autòcton, ha de tenir tots els drets de ciutadania, inclosos els de sindicalitzar-se, votar i ser escollit. Recau especialment en els sindicats i el moviment obrer el deure d'ajudar els treballadors immigrants en la seva organització, mobilització i lluita per aconseguir la igualtat de drets de tota la classe obrera.

Aturem l'enviament

El 7 de setembre el Parlament espanyol va votar per unanimitat l'enviament de tropes al sud del Líban. A diferència de la guerra d'Iraq, tots els partits de l'esquerra parlamentària (PSOE, IU-ICV-EUiA i ERC) recolzen la implicació espanyola en l'operatiu. Però lluny de defensar el poble libanès, la seva missió és aplicar la resolució 1701 del Consell de Seguretat de l'ONU, és a dir, acabar la feina que l'ofensiva israeliana no va poder completar, derrotada davant la resistència libanesa. Sota les tesis de Bush i Chirac, l'objectiu prioritari és desarmar Hezbollah i les milícies palestines de la zona i garantir una "franja de seguretat" per Israel. Sobren els motius per rebutjar la missió de l'ONU i la participació de tropes espanyoles.

1. Una intervenció per desarmar la resistència libanesa i palestina

Totes les resolucions que ha elaborat l'ONU des de la retirada de Síria del Líban ara fa sis anys ordenen el desarmament de "tots els grups armats del Líban, perquè no hi hagi més armes ni autoritat al Líban que les de l'Estat libanès". Això inclou tant les milícies de Hezbollah, com els dos principals grups implantats entre els palestins que viuen refugiats al país, el Front Popular per a l'Alliberament de Palestina-Comanament General i Fatah-Intifada (entre totes les resolucions anteriors de l'ONU mai complides que cita el document no es fa esment enlloc a la que reconeix el dret al retorn dels refugiats

palestins). Acabar amb Hezbollah i posar fi a vint anys de resistència libanesa contra l'ocupació era l'objectiu principal de la fracassada ofensiva israeliana. Davant la derrota de l'exèrcit sionista, ara és l'ONU qui assumeix la feina bruta. Tanmateix, la majoria de països participants s'han negat a assumir el xoc contra Hezbollah, tement que el sud del Líban es converteixi en un altre vesper com l'Iraq.

2. Al servei d'Israel

La resolució de l'ONU dóna un suport clar a Israel. No preveu cap sanció ni cap mesura política ni diplomàtica contra Israel: no condemna l'agressió israeliana que, utilitzant armament de destrucció massiu (i en alguns casos il·legal, com les bombes de fòsfor blanc) ha assassinat més d'un miler de civils en dues setmanes; no li imposa cap sanció per les infraestructures destruïdes que han fet retrocedir l'economia del país vint anys; no condemna l'ocupació israeliana de les Granges de Sheeba.

Israel ho té tot permès i justificat pel Consell de Seguretat, inclòs l'assassinat de quatre militars de l'ONU pel foc deliberat de les tropes sionistes. Per acabar de satisfer les demandes d'Olmert, la resolució exigeix l'alliberament incondicional dels soldats israelians segrestats però ni esmenta les desenes de morts palestins, ni els assassinats "selectius", ni la detenció i segrest de ministres i diputats electes palestins, ni tampoc els milers de palestins segrestats a les presons israelianes. Que el desplegament de tropes es faci sobre territori libanès

enlloc dels dos costats de la frontera fa brillar el llautó de l'objectiu dels cascs blaus.

3. No defensarà la població civil

La impunitat amb que Israel ha rebentat el Líban i especialment el Sud ressona gairebé un mes després de l'alto el foc sota el bloqueig aeri i naval que ha complicat encara més la situació de la població civil. Per sembrar el futur de morts, Israel va llençar les darreres 72 hores abans de l'alto el foc milers de bombes cluster que converteixen els barris populars en camps minats. Però ni la resolució ni la composició mateixa de les tropes fan que això sigui prioritat per l'ONU. Els libanesos cal que recordin l'experiència de Srebrenica. El juliol de 1995 a Bòsnia ja vam veure com els cascos blaus abandonaven Srebrenica al foc genocida dels txètnics dos anys després d'haver declarat la ciutat "zona sota protecció de l'ONU": davant dels cascs blaus, als quals l'exèrcit bosnià havia entregat les armes, entre vuit i deu mil civils van ser assassinats. Res ens fa pensar que les armes de l'ONU es girarien contra Israel si es produís una nova ofensiva.

4. Contra Palestina

A més del desarmament de la resistència palestina als camps de refugiats del sud del Líban, la solució que l'ONU pretén imposar aprofundeix l'aïllament dels territoris ocupats palestins, on els assassinats quotidians a mans de soldats d'Israel, la usurpació de terres i aigua, la construcció del mur de l'apartheid i el boicot financer internacional al govern de Hamàs han quedat encara més impunes mentre durava l'ofensiva sionista sobre el Líban. És més, com exemple de prepotència, el Govern d'Olmert acaba d'aprovar la construcció centenars de noves edificacions per ampliar les il·legals colònies de Cisjordània, contradient fins i tot el mateix full de ruta de Bush.

**FORA TROPES
DE L'ONU DEL LÍBAN!**

de tropes al Líban!

5. Un instrument d'ingerència sobre el Líban

Amb un futur polític incert des de l'obscur assassinat de l'exprimer ministre Rafik Hariri, els cascos blaus seran un pràctic instrument perquè l'imperialisme europeu pugui potinejar en els afers interns libanesos. La pressió començarà per la composició del mateix govern electe libanès, en el que participa Hezbollah amb tres carteres; però continuarà amb el sector d'oposició pro-siriana,...

6. La UE sota les ordres de Bush

França veu amb bon ulls tornar a tenir capacitat de decidir sobre el futur de la seva ex-colònia, però això es fa amb el permís, la supervisió i el dictat d'Israel i els EUA. Mentre de cara a la galeria es parla de la recuperació del protagonisme d'Europa en els temes claus de la política internacional, la resolució demostra fins a quin punt França, Alemanya o Itàlia es posen al servei del projecte de reordenament de l'Orient Mitjà que fa anys persegueix l'administració Bush. Un cop més - com a l'Iraq- els imperialismes europeus centrals, han de baixar el cap davant l'imperialisme nord-americà, que per si les seves ordres no són prou clares i davant els dubtes dels governs europeus, demana una nova resolució per especificar ben bé les instruccions que han d'aplicar les tropes desplegadas per l'ONU.

7. No portaran la pau, sino més conflictes

L'agressió d'Israel contra el Líban està al servei de preparar dos nous conflictes armats a l'Orient Mitjà, un sobre Síria, l'altra sobre Iran. Després de la caiguda d'Iraq sota ocupació imperialista, són Síria i Iran els dos estats àrabs següents a

(passa a la pàgina següent)

Els pobles tenen tot el dret de defensar-se

Sota l'argument pacifista hi ha qui ens diu que no és legítima la resistència armada dels pobles contra les agressions i que -com a tota forma de violència- cal condemnar-la. Nosaltres estem absolutament en contra d'aquest argument perquè posant un igual entre la violència dels opressors i la dels oprimits el resultat es deixar les coses com estan, és que les coses segueixin igual. La pau ha de ser la conseqüència d'acabar amb la injustícia amb el patiment dels pobles, amb tota explotació i opressió, aquesta és la única pau legítima i duradora.

La violència del poder és l'arrel de la injustícia i de l'opressió. La violència de l'oprimit és la reacció legítima contra la aquesta. Nosaltres podem discutir i rebutjar accions concretes d'organitzacions que practiquen la lluita armada, perquè aquestes accions els allunyen de les solucions i faciliten la feina dels opressors, però en tot cas nosaltres no condemnem. Pensem que les accions suïcides de joves palestins al llarg de la II Intifada contra objectius civils israelians són un gravíssim error: en primer lloc perquè els combatents palestins que fan les accions es necessiten per a la lluita i l'organització; en segon lloc perquè un objectiu d'un autobús de jueus no fa altra cosa que alimentar el suport de la població treballadora jueua cap el seu govern i la repressió. Però en tot cas si el palestí en qüestió no mort a l'acció en demanarem la seva llibertat i no dubtarem a condemnar de les conseqüències de la seva acció, per a nosaltres desesperada o equivocada per una estratègia militarista, cap a l'estat sionista i la brutal repressió que exerceix sobre la població palestina.

No en tenim cap dubte: donem tot el suport a Hezbollah en la lluita contra l'agressió israeliana, malgrat les profundes diferències polítiques que tenim amb aquesta organització. Tot el suport a la resistència palestina de la mateixa manera que considerem legítima l'acció armada contra l'ocupació a l'Iraq. En conseqüència no només no condemnem les accions de Hezbollah sino que creiem que el moviment obrer i democràtic ha de recolzar-lo en la seva lluita contra l'estat terrorista d'Israel.

llista. El pla estratègic nord-americà és deixar a Israel com la única potència militar de l'àrea, així doncs ha de justificar d'una o altra manera un atac que debiliti aquests dos estats. El desplegament suposa també una provocació per a Síria, que s'ha negat a acceptar els cascs blaus sobre la seva frontera.

8. Prepara l'atac a l'Iran

El cordó de seguretat per Israel que han de garantir les tropes de l'ONU desplegades al sud del Líban obre el camí per l'ofensiva contra l'Iran. Amb l'empantanament de l'imperialisme a l'Iraq és difícil que Bush es decideixi per l'ocupació de l'Iran, però no es pot descartar un atac selectiu sobre les infraestructures nuclears. Poques setmanes abans que s'esgotés l'ultimàtum de l'ONU sobre el programa d'enriquiment d'urani tot semblava preparat. Només calia assegurar que Hezbollah no pogués atacar Israel i per això calia abans "fer net" al Líban. Amb la derrota d'Israel al Líban les amenaces contra Iran han començat a moderar-se.

9. No son forces de pau, sinó d'ocupació imperialista

Cadascun dels estats que envia tropes al Líban té els seus propis interessos a la zona. França, l'antiga potència colonial, busca propostes de ressò gaullista per tornar a exaltar una idea d'imperi en un moment de fortes tensions internes. Turquia ja ha signat amb Israel la construcció d'un oleoducte submarí que empalmarà amb el que s'acaba d'obrir per portar petroli del Caspi, Itàlia pretén consolidar el govern amb un lideratge europeu inqüestionable, Alemanya fa valer els seus tradicionals vincles amb Israel i fins i tot li subvenciona els submarins atòmics. A Espanya, Zapatero vol deixar ben clar que té les mans lliures per enviar tropes allà on vulgui, tancant el cicle de les mobilitzacions antigüerra... És clar que les anomenades forces d'interposició es regiran pels seus propis interessos enlloc dels de la població libanesa.

10. Mil morts després

Un dels principals arguments dels qui defensen l'enviament de tropes és que el govern libanès, inclòs Hezbollah, està d'acord amb el desplegament d'una força d'interposició internacional. Després de quatre setmanes de bombardeigs salvatges difícilment es pot veure aquest suport com una decisió lliure o un exercici de sobirania... També els ciutadans de Srebrenica demanaven la protecció de l'ONU.

Lluita obrera a Palestina

Mentre totes les càmeres apuntaven al Líban, els territoris ocupats palestins han patit tot l'estiu l'ofensiva israeliana. Es calcula que des del segrest del soldat israelià el 25 de juny han estat assassinats 250 palestins a mans dels soldats israelians, només a la franja de Gaza. El bloqueig internacional als territoris des de l'elecció democràtica de Hamàs ha posat la "presó més gran del món" en una situació de greu crisi humanitària. L'atur i la fam marquen la vida del poble palestí sota l'ocupació.

Els treballadors han començat a organitzar-se per reivindicar els seus drets. Un exemple és la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que el passat 20 d'agost va organitzar una manifestació de més de tres mil persones davant de la seu del parlament palestí a Gaza. Els manifestants van plantejar tres exigències al govern de Hamàs: un ajut econòmic d'emergència pels treballadors que porten ja sis mesos sense rebre el seu salari pel boicot a l'Autoritat Palestina i el tancament dels passos per anar a treballar a Israel; l'exempció de les taxes escolars pels fills dels treballadors en atur i una legislació laboral que garanteixi la Seguretat Social. Amb un contacte telefònic amb el Primer Ministre, Ismael Haniye, que els treballadors van arrencar després de plantar-se al parlament assegurant que no marxarien fins que els escoltéssin, finalment van guanyar el primer punt. Les primeres pagues d'emergència van arribar el 31 d'agost. La Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins ha anunciat que continuaran les mobilitzacions en defensa dels drets dels treballadors i contra l'ocupació.

Pel dret d'autoderminació

Mentre el Parlament espanyol s'unifica darrera de l'operació imperialista de Zapatero al Líban, regna un mutisme còmplice al voltant de la injustícia que pesa sobre Euskadi. La classe política espanyola avala amb el seu "deixar fer" l'operació de Rodríguez Zapatero de desgastar l'esquerra abertzale per poder presentar-se a les pròximes eleccions generals com "el pacificador" com a resultat d'un "procés de pau" aconseguit gràcies la repressió dels drets democràtics més elementals (d'expressió, reunió i manifestació), gràcies a l'enduriment i prolongació del sofriment dels presos polítics i les seves famílies i a

l'acció atemoritzadora i violenta de les forces policials. Tot això en "una democràcia plena" segons Miguel Buen o de "dèficit democràtic" segons Fernando Barrena, portaveus respectius del Partit Socialista d'Euskadi i d'Herri Batasuna (Gara 4/8/6)

A Zapatero, ajudat en el "procés de pacificació" per l'implacable bloqueig de l'Audiència Nacional, jutges, fiscals, AVT, Guàrdia Civil, PP, etc., aviat li semblarà que hi ha "condicions" per avançar en el "diàleg" per intentar colar un gol encara més sonat que el de l'Estatut del 2005 a Catalunya. Malgrat que tot aquest estiu el poble basc ha

pugnat en manifestacions multitudinàries (que tan sols mereixien un petit espai en els diaris) pel reconeixement del seu dret a l'autodeterminació, el govern "socialista" segueix fent-se el sord davant d'aquesta reivindicació i l'aparell estatal "en compliment de la llei" -feta a mida contra Euskadi, bàsicament- ha posat mil i una traves, fins tot, per poder celebrar-les. Fins aquí, tot normal sota el règim centralista, "les coses van d'acord amb les regles i els temps previstos" deia Txarli Prieto (PSE).

El que ens preocupa és que les imposicions governatives siguin
(passa a la pàgina següent)

La casa per la teulada

Quan viure és un luxe

Tots els treballadors i treballadores vivim en la nostra quotidianitat, en la nostra realitat, el procés brutal d'especulació i violència urbanística i immobiliària que dia a dia es va aguditzant en les nostres ciutats. No és necessari recórrer a les estadístiques oficials ni a les hemeroteques per a ser conscients d'aquesta recrudescència de la violència immobiliària, dels desnonaments il·legals, dels desallotjaments de centres socials i cases okupades, del preu irracional de l'habitatge, de l'empobriment de molts barris obrers o de la transformació dels centres de les ciutats en complexos d'oficines, hotels, de remodelació de vells edificis per a habitatges de luxe... Aquest procés de violència i especulació arrenca en l'estat espanyol des de fa molts anys ja amb diferents lleis i polítiques que han anat deteriorant les nostres condicions de vida. La Llei del Mercat Hipotecari - que va formar part dels Pactes de la Moncloa - o el Decret Boyer en 1985 (o les Lleis d'Arrendament Urbà promulgades sobre la base d'aquest decret) van tractar de convertir un bé de primera necessitat com és l'habitatge en una mercaderia més subjecta a les lleis de mercat. Aquesta violència desencadenada pel "lliure mercat" i implantada pels nostres governs, ha beneficiat de forma brutal a les entitats financeres, que són un dels principals beneficiaris d'una economia basada en el sector immobiliari. Només cal observar els beneficis del BSCH, BBVA, La Caixa i altres paràsits per a veure l'acumulació de beneficis que ha generat una economia basada en el "totxo", una autèntica màquina d'acumulació de diners a costa d'exercir una violència estructural sobre els treballadors. La mercantilització de l'habitatge, la seva conversió en un bé sobre el qual especular i un "consum" de luxe esclavitzava als treballadors i treballadores a jornades laborals brutals en treballs cada cop més precaritzats,

per por de no poder pagar la hipoteca o el lloguer. Només cal veure les xifres de desnonaments ("només" a Barcelona en el 2002 va haver 3.675) o les preocupants xifres que s'estan oferint sobre nivells d'endeutament familiar.

Davant aquesta situació són molts els moviments, organitzacions, associacions veïnals, assemblees d'okupes i diversos col·lectius els quals s'estan mobilitzant. Tots els que estem per una alternativa a aquesta barbàrie a la que ens duu el capitalisme hem d'esclarir polítiques adequades per a aquest problema i participar en aquestes mobilitzacions. Està clar que el problema de l'habitatge no té solució sota el capitalisme, però tenim l'obligació de defensar les necessitats dels sectors més oprimits (sense sostre, desnonats, víctimes del "mobbing" immobiliari, etc...) així com les reivindicacions de les mobilitzacions que ara s'estan generant. Si pensem que l'acció col·lectiva és la que pot provocar els canvis, participem en l'organització d'aquestes lluites que s'estan donant per les necessitats dels treballadors.

Les cases per als qui les habiten!
Cap desnonament per impagament!
Habitatges públics, ja!
Contra l'especulació, okupació!

Noelia. Barcelona

interioritzades pel moviment popular i acabin considerant-se "normals". Parlem de l'exigència de no portar símbols ni pancartes que no siguin estrictament les de la capçalera de la manifestació, que sota l'amenaça de la il·legalització s'imposi una unitat o consens que només és silenci a favor del poder. L'anul·lació pública d'HB ha estat la part política del període de "verificació de l'alto el foc". Però la tàctica de cedir per aconseguir negociar és il·lusòria, perquè les cessions sempre toquen als de baix. Els que clamen, amb el PP al capdavant, per "no pagar un preu polític" a l'alto el foc d'ETA, pretenen cobrar un preu molt alt per la legalització d'HB: a través de la renúncia a la violència que accepti el "joc polític" acatant la Constitució espanyola. En realitat es tracta de negar drets democràtics elementals exigint a canvi la claudicació al règim monàrquic.

També ens preocupa l'absentisme de l'esquerra de la resta de l'Estat espanyol pel que fa a la situació basca. La lluita per la retirada de la llei de Partits i l'Antiterrorista l'alliberament dels presos polítics i el dret a l'autodeterminació són la mateixa lluita que la lluita contra la continuïtat dels poders franquistes reciclats en el règim constitucional monàrquic. Tota la classe treballadora està objectivament interessada en la lluita basca que s'enfronta en solitari el poder espanyol.

Des de LI no compartim les esperances que sigui possible millorar les condicions de vida de la classe obrera pel fet que existeixin més o menys Estats nacionals. Però seguint amb el simul futbolístic, la qüestió no és si una selecció estatal és millor, sinó si admetem que siguin prohibides les nacionals. Ens enfrontem a una burgesia composta per diverses fraccions que es necessiten i donen suport entre elles, però això no ens pot frenar sinó encoratjar a donar suport a qualsevol moviment que combat el poder central: l'Estat espanyol, culminació i concentració d'aquests poders econòmics. La lluita d'Euskadi ha de ser la lluita de la classe obrera de tot l'Estat espanyol.

Jaume Quinto . Barcelona

Eleccions a Brasil

Frente de Esquerda ni Lula ni la dreta!

L' 1 d'octubre estan convocades eleccions generals a Brasil. A les anteriors el Partit dels Treballadors (PT) de Lula va ser l'esperança de milions d'obers i camperols sense terra. Però el PT - agermanat amb el PSOE de González i Zapatero- va prioritzar els compromisos amb l'imperialisme i la patronal als de la gent humil que el va fer guanyar les eleccions. La CUT, sindicat controlat pel PT, es va plegar al dictat del Govern Lula. La corrupció va colpejar tant govern com al PT. Aviat els treballadors/es tornaven a lluitar per defensar sous, pensions... i d'aquestes lluites s'inicià un ampli procés de ruptura amb la CUT, va néixer CONLUTAS (veure a LI 71). El PSTU, la secció brasilera de la LIT-CI, impulsà un procés de reorganització a l'esquerra del PT. Ara tornen les eleccions i s'ha format un Front d'Esquerres entre el PSTU, el PSOL (sorgit de les expulsions de l'esquerra del PT) i el PCB.

Reproduïm d'Opinio Socialista, la revista del PSTU, una entrevista a Zé Maria, de la direcció nacional, on planteja les seves opinions sobre el front electoral integrat pel PSOL-PSTU i PCB.

Opinio Socialista -Quina és la importància d'aquest Front d'Esquerra en les eleccions?

Zé Maria -L'existència del Front permet a la classe treballadora i als sectors d'esquerra crear condicions per desbloquejar la falsa polarització entre Lula i Alckmin, PT i PSDB, afirmant un projecte alternatiu que representi els interessos de la classe obrera brasilera. Els treballadors estan davant d'una falsa polèmica, alimentada pel govern, pels mitjans, que han de triar entre votar a Lula o a Alckmin. Lula no és una opció per als treballadors, i cal discutir això perquè la majoria d'ells està sent enganyada. És un govern que va traïr les expectatives del poble, que practica una política que premia als banquers i a les grans empreses. El Brasil paga prop de 170 mil milions de reals per any als banquers i grans empresaris, que són els creditors del deute públic. Evidentment aquesta és una política econòmica que segueix el que Fernando Henrique Cardoso (FHC) feia, premiant als qui sempre van ser privilegiats. El benefici dels bancs va créixer 61% en els 5 primers mesos d'aquest any, en relació al mateix període de l'any passat. I sacrifica als mateixos

de sempre. És el treballador que segueix amb les enormes taxes d'atur. És la misèria que continua creixent en el país, cosa que el govern intenta emmascarar amb les polítiques tipus borsa-família, beca-escola, que, de fet, són polítiques que només perpetuen la pobresa. També practica el govern la mateixa corrupció que FHC i els governs del PSDB. No hi ha diferència entre la política de compra de vots per a aprovar la reelecció de FHC i el que va saltar en l'últim escàndol de corrupció. Alckmin representa l'intent de la vella dreta, que ja va estar en el poder, representada per FHC, Collor. La dreta que sempre va governar aquest país en nom dels interessos de les grans empreses, dels banquers, del latifundi, que sempre van massacrar als treballadors i van practicar una corrupció oberta i desenfrenada quan governaven. No només trobem els exemples del govern de FHC per a mostrar això, sinó els del propi govern de Alckmin aquí a Sao Paulo. Ells són enemics de la classe treballadora. Governen per a la burgesia. Aquesta és la raó per la qual la constitució del Front és una necessitat dels treballadors. Cal presentar una alternativa que pugui representar, a diferència d'aquestes dues, els interessos de la classe treballadora. Aleshores, desbloquejar aquesta falsa polarització és una tasca important i ajuda a fer avançar la discussió

sobre una alternativa d'esquerra i socialista per al país. És evident que cadascun dels partits de l'esquerra socialista té diferències, però el fet d'haver arribat a una base programàtica que permetés la constitució d'un front és extremadament positiu.

Opinio Socialista -Va ser correcte deixar de costat la teva candidatura a la vice-presidència per a assolir l'acord amb el PSOL i el PCB?

Zé -Sí. El PSTU tenia tot el dret de tenir el candidat a vice, pel pes que tenim. El PSOL va tenir una actitud hegemònica i burocràtica de proposar al vice, quan ja tenia la candidatura presidencial. Però el PSTU no va posar la candidatura a vice com a condició per a constituir el front. El que vam defensar va ser la necessitat d'un programa comú, l'absència de partits burgesos com el PDT, i el respecte als partits en la definició de les candidatures. Es va fer un programa comú, que es va orientar cap a la ruptura amb d'imperialisme i no es va mantenir la visió del PSOL de "revolució democràtica". No va haver-hi aliança amb el PDT, ni nacionalment ni en els estats. En relació a la definició de les candidatures, vam acceptar un acord amb la renúncia del PSOL en les principals candidatures al senat a Rio, Sao Paulo i Rio Grande do Sul, a més de la candidatura a la governació de Minas Gerais, per a viabilitzar el front. Això ens assegura visibilitat per al PSTU en el marc d'aquest front. I, per a nosaltres, abans que una candidatura a vice, estava la necessitat d'aquest front, per la importància política que té.

Opinio Socialista -Quins són els punts programàtics mínims que considera necessaris per a fer del front una alternativa?

Zé -En primer lloc ha d'establir una delimitació que sigui anticapitalista, antimperialista. El programa ha d'arrencar de la defensa de l'alliberament del nostre país del jou imperialista. Ha de defensar el no pagament del deute, la ruptura amb les polítiques del FMI i el rebuig a l'ALCA. Avançant a partir d'aquí a mesures a l'interior del país que apuntin a una reorganització de l'economia brasilera i una aplicació dels recursos que té el país a la solució dels problemes que afligeixen al poble. Per exemple: és necessari aturar el procés de privatització de les empreses públiques i dels recursos públics, com les reserves de petroli de Petrobras- i reestatitzar les empreses que van ser privatitzades, com la Val do Rio Doce, el sistema elèctric, les siderúrgiques; cal estatitzar el sistema financer i col·locar-lo al servei del finançament d'habitatges

Les propostes

[...] El deute extern segueix sent una sagnia dels recursos nacionals. El pressupost de la Unió es consumeix en prop del 40% per a pagar els interessos del deute públic, mentre que queda menys del 5% per a les inversions. Defensem la proposta aixecada pel moviment Jubileo contra el deute: suspendre el pagament del deute extern, i realitzar una auditoria.

[...]La proposta d'un nou projecte alternatiu econòmic i social exigeix canvis estructurals que el capitalisme brasiler mai va realitzar i, en els marcs de globalització neoliberal, estan més lluny que mai perquè no podran fer-se sense una ruptura amb la dominació imperialista.

[...] Lula i Alckmin són els representants de la corrupció imperant en aquest país.

La presentació d'una proposta de democratització radical del poder i de l'acció política ha de ser feta combinant, sempre i sistemàticament, la denúncia de la decadent democràcia dels diners i de la corrupció amb el contrapunt de la veritable democràcia de participació i d'acció dels treballadors i del poble que precisem construir. La necessitat de democratitzar radicalment el poder canviant el seu contingut de classe haurà de ser repetida exhaustivament com condició preliminar per a l'aplicació d'un programa d'emergència capaç de treure al país de la crisi i de resoldre els problemes de la majoria del poble. [...]

Una política radical d'enfrontament a la superexplotació del treball a Brasil, motor de l'atur crònic i de la precarització del treball, és un dels eixos del programa del front d'esquerra. Volem un pla d'obres públiques per a suprimir l'atur, juntament amb la reducció de la jornada de treball sense reducció salarial. Volem duplicar el salari mínim immediatament. Per una reforma agrària àmplia i controlada pels treballadors del camp. Defensem la revocació de les reformes neoliberals, començant per la reforma de la seguretat social. No a la reforma laboral i sindical del govern i del FMI. No a la reforma universitària privatitzadora del govern. Volem la revocació immediata de les privatitzacions de les empreses estatals, començant per la Val do Rio Doce. Anul·lació de les privatitzacions parcials de Petrobrás i del saqueig de les reserves de petroli. Per la retirada immediata de les negociacions del ALCA. Per la retirada immediata de les tropes brasileres d'Haití. Tot el suport a la nacionalització del gas a Bolívia. [...] És necessària l'audàcia, és necessari crear el nou. El nou és el front d'esquerra.

Extractes del programa electoral del Front d'Esquerra

populars, obres de sanejament, de l'agricultura, del petit productor rural, de la producció d'aliments. Cal revertir aquesta situació en què el poble brasiler treballa fins l'extenuació per a enriquir als banquers i fer que el sistema financer ajudi a finançar les obres públiques, que són una necessitat per a resoldre els nostres problemes. A partir d'aquest reordenament de l'economia hem d'apuntar a l'assoliment de les reivindicacions bàsiques de la població i de la classe treballadora: reforma agrària, construcció d'habitatges, sanejament, inversió en la salut i en l'educació, generació d'ocupacions, augment del salari mínim, el combat contra l'opressió dels sectors marginats i discriminats. O sigui, un programa que apunti a la ruptura amb l'imperialisme. Un programa anticapitalista que apunti a mesures concretes que puguin respondre positivament a les demandes dels treballadors. Però d'altra banda, un programa que apunti a una sortida de classe per al nostre país. Aquest també és un punt que és programàtic, que té a veure amb el caràcter de la campanya, que no és secundari. No es construeix una alternativa d'esquerra, socialista, si no s'estableix una delimitació forta amb la conciliació de classes. Part fonamental del procés que va degenerar al PT va ser la recerca desenfrenada d'aliances amb sectors empresaris i representacions polítiques de la patronal, amb l'argument que era necessari tenir més vots per a arribar al poder més ràpid. Això va dur al sacrifici de les banderes històriques del PT, que apuntava a la transformació del status quo. Una campanya que s'orienti cap a la independència de classe, cap a la recerca de l'afirmació de la classe contra tots els projectes de la burgesia, sigui de l'oficialisme o de l'oposició, és un aspecte fonamental.

Opinio Socialista -Quin és la relació que ha de tenir el Front amb les lluites concretes dels treballadors i dels altres sectors de la societat?

Zé -Coherent amb diem sobre el caràcter de classe del Front, no només ha de donar suport sinó també estar al servei de les lluites socials del país. Només hi haurà una transformació significativa, que pugui millorar la vida dels treballadors, amb un procés de mobilització forta que pugui generar aquest canvi. En aquest sentit, la campanya del Front d'esquerra ha d'estar al servei de les lluites. Els programes de televisió, per exemple, han de ser utilitzats per a divulgar les vagues, les mobilitzacions, les lluites dels sense terra i sense sostre, etc. Perquè és d'aquesta forma que el Front pot servir com un instrument de canvi per al país, ajudant a facilitar els mecanismes pels quals podem produir aquests canvis, que és amb la mobilització social.

Triomfa la vaga de Volkswagen a Brasil

Després de sis dies de vaga, els obrers de la Volkswagen van revertir els acomiadaments anunciats per l'empresa. La vaga va començar en 27 d'agost, quan la Volks va trencar les negociacions i va acomiadar mitjançant cartes a 1.300 treballadors de la producció i 500 CFE (Centre de Formació i Estudi). Al rebre les cartes, els treballadors immediatament van fer parar les línies de producció. Davant això, la direcció del sindicat va ser obligada a defensar la vaga ja en el torn de tarda d'aquest dia. La Volks al·legava estar en crisi i, per tant, necessitava treure gent.

La direcció del sindicat volia acabar la vaga des que va començar. El dijous 31 es va realitzar una assemblea dels metal·lúrgics que va aprovar la continuïtat de la vaga. D'aquesta forma, els treballadors van derrotar la direcció del Sindicat de Metal·lúrgics de l'ABC, que va presentar una moció de reprendre la producció per sectors. Els dirigents notaven que la vaga s'havia transformat en un fet nacional i perjudicava la candidatura de Lula, a qui donen suport.

La nit del dia 31, l'empresa va intentar que les màquines de l'ala 1 tornessin a funcionar. Però els treballadors van soldar les portes d'entrada del sector i van fer una barricada amb contenidors i pneumàtics. Els obrers ja tenen l'experiència de la vaga l'any passat, quan l'empresa va contractar vigilants particulars. Ara, fins i tot amb 500 vigilants, els obrers van impedir les seves accions. En altres ales, va haver enfrontaments físics entre els piquets de vaga i els vigilants.

La primera victòria del moviment va ser la suspensió del préstec de R\$ 497,1 milions del BNDES (Banc Nacional de Desenvolupament) a la Volks. El govern va ser obligat a adoptar la mesura davant la mobilització dels treballadors. Però la falta de compromís polític del govern Lula en la defensa de l'ocupació dels metal·lúrgics va ser una constant en aquesta vaga.

La vaga dels treballadors de la Volks va provocar la solidaritat dels treballadors de tot el país. Molts sindicats lligats a la Conlutas van enviar manifestacions de solidaritat. La Conlutas va tenir un paper important: va fer adhesius, va produir un cartell i va distribuir una carta de suport a la vaga.

El dilluns 4, en una tarda freda i nuvolosa, els treballadors de la Volks van escoltar la proposta de suspensió dels acomiadaments i el retorn a les negociacions. Els treballadors desconfien molt de la direcció del sindicat. Fins i tot amb la suspensió, prop del 15% dels metal·lúrgics van votar contra la proposta de reprendre el treball. L'empresa encara té com objectiu acomiadar gent. Una nota del director executiu de Relacions Laborals de la Volks de Brasil confirma aquesta intenció: "La Volkswagen reafirma la necessitat d'adequar la seva planta de personal en 3.600 persones en els pròxims anys, no obstant això, està oberta per a discutir les condicions per a la seva realització".

Enganxina de Conlutas

Emmanuel Oliveira. PSTU

L'hora del *profeta armat*

Polaca és el pseudònim d'una militant trotskista argentina que visqué a Polònia els anys clau de la ruptura amb el règim estalinista, quan Solidarnosc era el principal referent de lluita contra la burocràcia. Ara viu a l'Argentina. Evoca al titular el nom d'un dels llibres de la biografia de Trotsky de l'historiador Isaac Deutscher.

Quan la humanitat passava per un llarg període d'obscurantisme, un gran científic, Galileu Galilei, va anar a parar a la presó per dir que la terra es movia entorn del sol, cosa que contradeia les creences imposades per l'església. Els seus carcellers van assolir trencar per un temps el seu esperit i Galileu es va desdir de les seves teories a canvi de recuperar la llibertat. Però la veritat tendeix a filtrar-se a pesar dels murs i les reixes. Ni bé el vell savi va respirar la seva primera bocanada d'aire pur va dir: "I no obstant això es mou". Res en l'univers és estàtic. La terra es mou al voltant del seu propi eix, al voltant del sol i - juntament amb el sol - és part d'un immens moviment còsmic.

A Trotsky el van voler silenciar de mil maneres, tant en la seva vida com després de mort. Va ser pres a Sibèria dues vegades. Va ser exiliat, difamat, les seves paraules van ser tergiversades per a confondre als que podrien ser els seus seguidors. Però el seu esperit seguia indòmit i sempre al servei d'alguna cosa que ningú havia assolit fins a aquest moment: una revolució obrera triomfant. Al servei d'aquesta "utopia" va ser escriptor, orador, organitzador, guerrer, teòric i súper pràctic. De les seves característiques personals hi ha una que avui mereix especial destaquí: a pesar de ser bastant irascible - ell mateix ho reconeixia - no pretenia al títol d'infalible. La seva relació amb Lenin va començar d'una manera poc auspiciosa.

El partit bolxevic i la IV Internacional

Trotsky discrepava totalment amb el model de partit que volia construir Lenin, un partit disciplinat, democràticament centralitzat, que es mantenia del les aportacions dels seus militants com única manera de mantenir la seva independència enfront de l'Estat i la burgesia. Opinava que Lenin era un sectari perquè va preferir veure com el seu partit es dividia abans de cedir en aquest aspecte. No va ser sinó gairebé en vespres de la revolució que Trotsky es va adonar que anava a ser impossible encarar la tasca que s'aveïnava si es contava amb un partit lax, més semblat a un club d'amics que a un organisme de combat contra l'explotació.

Una vegada que es va adonar del seu error, es va convertir en defensor inculdicable del model leninista. De fet, mort Lenin, quan l'estalinisme anava corcant i destruint la Tercera Internacional, ell va fundar la Quarta sobre els mateixos principis leninistes.

La seva lluita contra la burocràcia

Diuen que va ser quan es va conèixer una de les seves obres mestres, La Revolució Traïda, que Stalin va pronunciar la seva sentència de mort i va manar a un dels seus esbirros a assassinar-lo. És una versió creïble ja que és en aquest treball que Trotsky analitza amb gran agudesia i precisió científica les causes que van dur a la burocratització i degeneració del primer Estat Obrer en la història de la humanitat i traçava rutes per a una futura revolució.

El tema de la burocratització va ser una constant en els últims anys de la seva vida i ho va estudiar amb rigor científic ja que es tractava d'un fenomen nou. Allí va

ser també on va fer algunes de les seves conclusions més sorprenents, com - per exemple - quan va dir: "Si el proletariat no escombra a la burocràcia del Kremlin, aquesta acabarà per restaurar al capitalisme".

I ho va dir en un temps en el qual es considerava que Stalin era el gran anticapitalista. Per raons que excedeixen les possibilitats d'aquest espai, no podem explicar tots els motius pels quals no es va complir la condició per a impedir la restauració. Però no va ser per no haver lluitat. I els resultats estan a la vista: el capitalisme ha estat

Cartell del PSTU de 2003

restaurat en tot aquest terç de la humanitat on la Revolució havia expropiat a la burgesia.

La restauració del capitalisme

A pesar que aquest fet - la restauració pels buròcrates - va ser previst, estudiat i explicat molt abans que succeís, quan al final es va donar, els defensors del sistema capitalista van sortir a dir que... aquells embrions de socialisme van ser destruïts pels treballadors! Quina mania aquesta que tenen molts formadors d'opinió

(ve de la pàgina anterior)

de convertir la víctima en victimari per a així garantir la impunitat! És cert que molts treballadors van quedar confosos al veure que el capitalisme s'introduïa sota les mateixa banderes que havien estat les missatgeres de la revolució. Però també és cert que allò que els obrers van tombar ja no era l'estat anticapitalista. Abans de la caiguda del Mur de Berlín o de la rebel·lió que va néixer en les drassanes poloneses - des que els buròcrates del Kremlin van albirar la possibilitat de convertir-se en amos d'una cosa que fins a aquest moment només podien administrar - els aparells d'aquests estats ja estaven al servei de la restauració. I els obrers que s'aixecaren en aquesta onada de vagues que va sorprendre al món barallaven contra un notable empitjorament del seu nivell de vida, fruit de la restauració en marxa.

En un primer moment, després del que els mitjans van anomenar com "gran triomf popular", molts es van desmoralitzar al veure que tanta lluita no només no va allunyar el procés de la pauperització, sinó que va servir per a accelerar-lo.

Però el que per a la nostra impaciència són anys, per a la història és un obrir i tancar els ulls. Avui les consignes antiburocràtiques que van inspirar als lluitadors de Gdansk, a Polònia, es multipliquen en els carrers de tot el món. Els buròcrates - tal com ho digué

Trotsky - són l'element burgès dintre d'un organisme proletari, sigui aquest un estat, un sindicat, una societat de foment en un barri.

I avui veiem com els diversos buròcrates que traeixen els interessos dels treballadors estan sent desplaçats i reemplaçats per organismes molt més democràtics, molt més controlats per les seves bases.

L'actualitat de la seva lluita

Per això, més enllà de quin és el credo polític predominant entre els treballadors, les bases en lluita desconeixen les negociacions que els dirigents sindicals perpetren amb la patronal i imposen les seves pròpies condicions. I mentre ho van fent es van donant avanços en la construcció d'organitzacions més democràtiques, on preval la solidaritat entre lluitadors. Així van naixent Conlutas a Brasil, repudiant el rol dels sindicats oficials o, a altre nivell, el MIC a Argentina, coordinant lluites intersindicals i destacant-se en la seva lluita contra la terciarització que els buròcrates van pactar. Són només dos exemples que, encara que minoritaris, indiquen una dinàmica.

Això no garanteix el seu triomf. Res en la història es garanteix. Tot cal anar-ho conquistant, encertant, equivocant-se, corregint errors. Però significa que aquesta enorme onada de lluites antiburocràtiques que va escombrar als ex

buròcrates, primers restauradors del capitalisme, no ha estat inútil. Els treballadors rebutgen aquest "cos estrany" com ho definí Trotsky i emprenen amb renovats esperits la lluita pel poder obrer. L'hora del Trotskyisme s'està acostant.

Podrem els actuals trotskistes respondre aquest repte? Evidentment hi ha un sector que no. Són els que progressivament van abandonant el programa revolucionari, alguns arribant fins a reivindicar a l'ONU. Uns altres assumint com eix central l'activitat electoral, cridant a construir partits "anticapitalistes" junts als reformistes i/o integrant-se al règim a partir de les prebendes parlamentàries o l'administració dels plans socials.

Però els que seguim reivindicant els aspectes centrals del seu programa, la lluita incansable per la democràcia obrera, per la independència de classe, per la construcció del partit leninista i per la presa del poder pel proletariat, tenim un gran desafiament: Empalmar amb la nova generació d'activistes que està sorgint a nivell mundial i, al costat de les lluites, avançar en la reconstrucció de la IV Internacional i per aquesta via, avançar en la solució de la principal crisi de la humanitat, la crisi de la seva direcció revolucionària.

Polaca. Argentina

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

